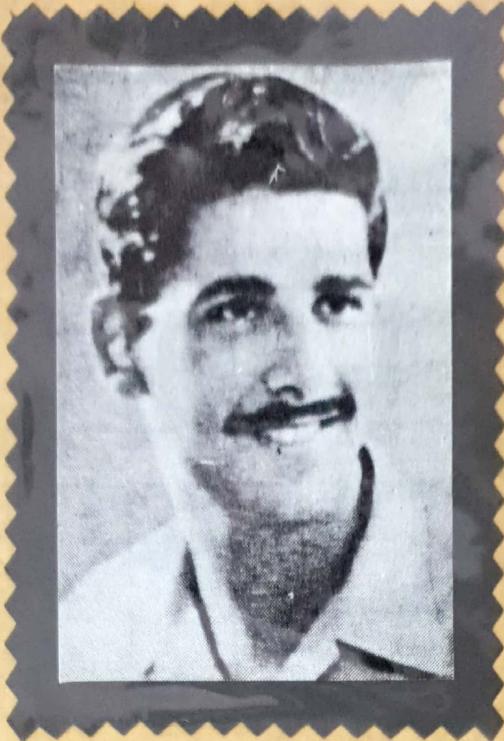

טורי דניאל ("דניי" "דולי") פינחס
281123

בן אסתר וזכריה
נולד ב - י"ד בתמוז תרצ"ה (15.7.1935)
התגייס לצה"ל ב - יולי 1953
שרת בגדוד ברק (12)
נפל ב - אי ניסן תש"יך 4.4.1954
בעת מילוי תפקידו.

פינחס דניאל ("דני", "דוליב")

בן זכריה ואסתר. נולד ביום י"ד בתמוז תרצ"ה (15.7.1935) בשכונת שיבת ציון שבמושבה ראשון לציון הוא למד ב"חדר" וגם בבית הספר היסודי "חביב" ולאחר מכן עבר לגמנסיה הריאלית המקומית ולמד בה עד סיוםו את לימודיו שם.

בד בבד עם לימודיו קיבל אימון טרומ צבאי בגדר"ע ושימש גם כמדריך.

גוייס לצה"ל ביולי 1953. בתום תקופה אימוניים הועבר לקורס מ"כ וסיימו בהצלחה מרובה. מפקדו הכירו בכשרו הפיקודי ובכשרונו הצבאיים והועיזו לקורס קצונה שעד להיפתח. עד למועד פתיחת הקורס ירד דרומה וביום א' בניסן תש"ד (4.4.1954) נפל בשעת מילוי תפקידו כשיצא לסירות עם חבריו.

אחד מהם עלה על מוקש שננטמן בדרך הפטROLים וכך מצא את מותו יחד עם שלושת רעים לתפקיד. דניאל הובא למנוחות עולמיים בבית הקברות הראשון לציון.

אחריו נפלו יצא ספר לזכרו כולל פרקים משלו ועליו.

בני יקורי — דניאל!

גוגים היוו לקרוא לך בקיצור — דני. עוד שם היה לך: בפי תבריך בתכנית בשם של חיבתך — דולי. בלבי הרהורים רבים: במשן שנתיים אלה, מאו לכתך, אתה לא מש מנוגע עיני — ביום, בלילה, ובכל רגע. שמונה-עשרה שנה גידליך אתה; אתה לנוגע עיני, עוד מאותו רגע שיצאת ממי לאור-עלום; זוכרת אנייפה את השמחה הגדולה שבאה קיבליך בזועותי. גידליך, לגן הובלתי אותך. ילך חמוץ הייתה, בין הילדים הבולטים — זאת ציינה הגבונת שלך. ואני, מהגן, במו ידי, הובלתי אותך לבית הספר, בו בילית שמונה שנות-חיין, עט חבריים ומוראים אשר כמה מהם הערכת. בין התלמידים הטובים הייתה, ידיך טוב לחבריך.

קצת עקשן ואוהב להתווכת. מבית הספר, ללמידה הלאה רצית.

אמרתי לך: "מקצוע — שלعمال-כפירים, כזה של אביך — למד".

"לא, אמא, — השבת לי. — בימינו, אוד צרייך, קודם כל, להשכלה;

מקצוע, אף פעם לא מאוחר ללמידה".

וכך הייתה: המשכת בגימנסיה, ותלמיד מצטיין הייתה, בעיקר, בחמישית ובששית. הייתה חביב על מורה לחבריך, אחראי ונאמן לכל תפקיד שהטילו עליו.

לא אהבת להתרברב. פעמיים בשבוע, נהגת ללבת מטבח, שעה אחת קודם מהרגיל, לגימנסיה; היה הדבר מופלא בעיני — לא ידעת מי מודע. רק פעם, במקרה, הפלטה: "אני צרייך לחתה שיעור בגדו"ע, פעמיים בשבוע. כזה הייתה, דני, גם אחורי בן, כשמורת את הגימנסיה. את הימים ספרת. עד למועד שבו הייתה צרייך להחיזב. ובבוא המועד הלכת לבדוקות והכל, לשמהך, היה בסדר. אף על פי שהיא קזרדאייה, לא נמצא בכך פגם. גבואה הייתה, בחור כארז, רגליים ארוכות, גוף חסוך ונפש בריאה. שבתshaה באב יצא לקלט. ומהותו יום, עברו שמונה חדשים. זה היה כל משך שירות בצה"ל. ארבעה מהם, הראשונים, עסוק באימונים, וארבעה האחרונים בקורס מכ"ם שסיימת אותו בהצטיינות. בקורס השני לא הספקת, כי כך רצה הגורל...

כל תקופה שירוטך הייתה בczpoן. אמרתי לך: "מודע הלכת לשם? הרי שם אתה כה רחוק מטבחך. אילו הייתה כאן, בדורות, על ידינו, יותר קרוב לטבח".

לא ידעת, ולא ידעת אני הורתך, שדווקא בדורות תיפול. ואכן, ברדתך דרומה, לרזועה האזרחת, אשר דס רב שתהה, נפלת; ואילו אני

חיכיתי לדיעה ממד', שתבוא לחופש הביתה.
בכל אוטם חודשים, בהם הייתה באבא, ראיתיך אולי חמץ פעמיים.
היתה לי הרגשה שלא בני אתה, אלא, בנו וקנינו של צה"ל. בלבבי
התמרמתתי. מכתבים שקיבלת, קצרים היו. "אין זמן, עסוקים" — כתבה.
לקורס-קצינים התעתדת להגיע, אך הגורל התאזר אליך. היו לך
שאייפות ותוכניות רבות, להמשיך בהן אחרי הצבא: ללמידה ולהגיע למקצוע
חופשי רצית, אך כל התוכניות נקבעו יחד אתה.

יודעת אני שלא רק בני הייתה, אלא, גם בן לאומה כולה, שאת
נסמך הקרבת מענה. אומה ומולדת, יקרו לך יותר מאמד يولדהך; להן
ולמען נפלת — כרבים מהבוגרים, בני האומה היקרים שכמוד חשבו וגם
הקריבו חיים הצעריים.

לכן, יוצר זכרך,بني, בני, בצרור זכרם היקר.

דניאל בן 6 בחוג הוריו ואחיותיו — קיזוני משמאז

אח יקר! אתה, איינך עוד. ימים רבים אחרי נפלן, עד השליחי עצמי, קיוויתי כי תשוב בכוולם. הרובה מחריך במדים ראיתני בימיashi בבואה לחופשת השבת. חיפשתי ביןיהם אך אתה בעדרת מתוכם.

פעמים, בלכתי ברחוב, שומעת הייתי רגליים דרכות בעוז על מרצתה הכביש. קיוויתי כי אסבראשי לאחור, ואראה אותה, אך משחייתי עוצה כז, מהוירה הייתי ראש בפחיכונש. כי ראיתני רבים, רק לא אותה, דני.

זכרת אני ימים, טרם לכתך לצבא. משום מה לא הסכנו, אתה ואני, לחיות בשלום. תמיד התקוטטו והשלמנו חליפות, אולי כל Ach ואחות.

הייתי קטנה וטפשה. ואתה גדול ועקשן. כך עברו ימים רבים, עד יום לכתך לצבא. גאה הייתי על האח במדים. ומשהיה גוזע לי מפני חברים לכיתה כי באתי הביתה לחופשה, מצפה הייתי בקוצר רוח לגמר שעות הלימודים, כדי למהר, לאחריה, הביתה, לראותך. ובasad באתי הביתה, רוצה מאד לברכך בשלום, להחליף עמד מלימ ספורות, הייתי מתביחסת לפתוח: שרויים היינו בינוינו "ברוגז", מפה את איזה ריב טפשי. ואתה, דני, התעקשת, אולי בצדק, רצית כי אחוזך הקטנה — "קטנה, שטפשה כמו עוד לא בראש השטן", כפי שהייתה אומרת, בשתיות רוגזו עלי — החובה עלייה לאחיה הגדל לפתח עמו בדברים.

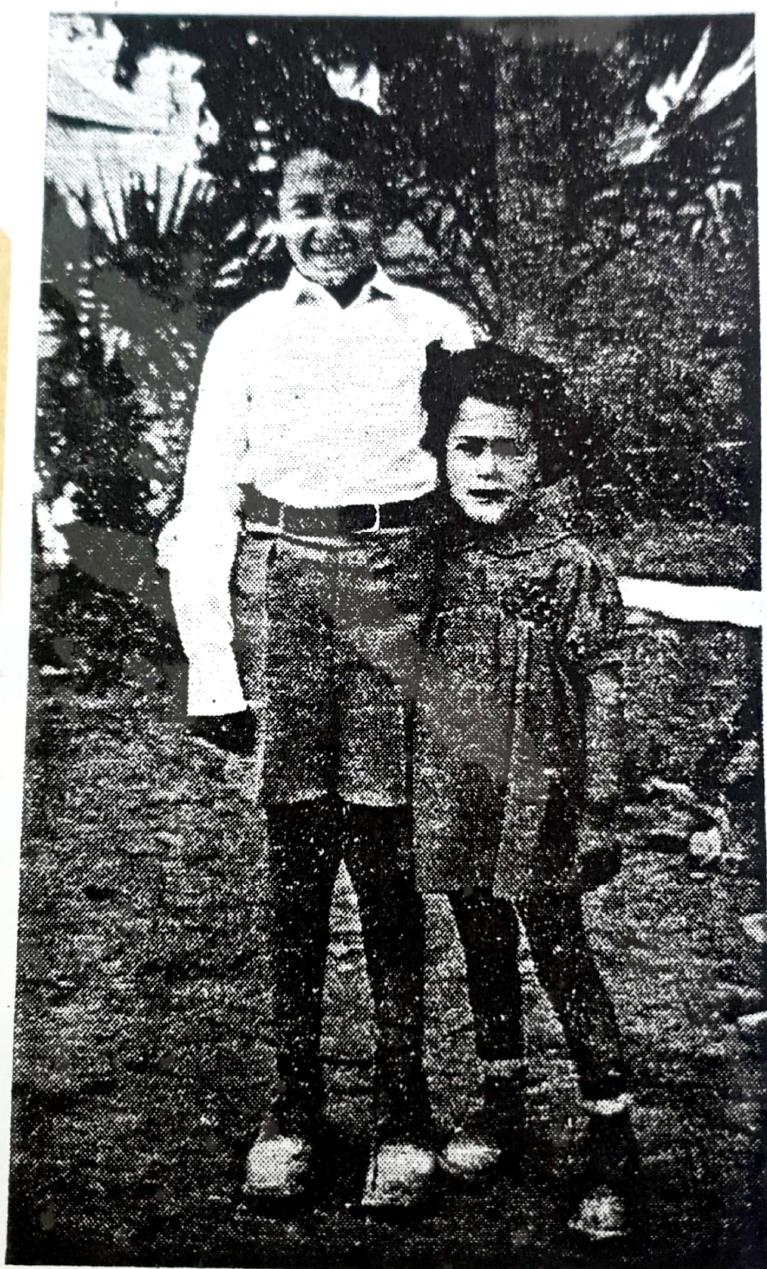
פעמים רבות אמרתי לבבי: עוד יבוא يوم ועשה זאת, אלא, לא כך רצה הגורל. עם תום חופשך האחרון נפרדת מכלם בשלום ושנינו היינו שותקים...

דני, מלא שאיפות בעלות צעדת בבטחון לקראת החיים, ואת מאוויך לא זכית להגשים. אהבת, אה, את החיים בכל מואזן. רצית לחיות, כי רק לקראת אביבן ה'19 צעדת ולא זכית לעברך.

אר לא מחת אחיה, דני; אם גם גופך איננו עוד בתוכנו,
רוחך חייה בנו — אותה רוח צעירה, רעננה ודרוכה, החיים בחילינו
מאז ומתמיד; גם באלה שלחמו ועדם בחיים, וגם באלה הנופלים
במוך.

פתיל חייך הקצר דעת בלי עת אחיה, היה בטוח כי לא לשוא
הlecת, ודמך, לא בכדי בשפך. אחיהם רבים לך, דני, אשר ייקמו
את דמך ודמם חבריך, ולאויב לא נתן דרישת-רגל בארץנו. את
גבולות ארצנו, עברך לא יעבור!

חרות.

דניאל בן 5

מי לא הכיר את דולי? לא היה כזה בראשון לציון. ככלם הכירו אותו. דולי היה דמות יוצעה במושבה והיה, חלק בלתי נפרד ממנה. אנו, חברי, ידענו להעריך את כשרונותו והערצנו אותו. ומה הפלא? גם אלה שלא הכירוהו באופן אישי העriticוהו. הוא ניכר מיד בהתנהגותו והליךתו המושבות את העק ושים הלב.

כאשר שמעתי כי עומדים להוציא חוברת לזכרו — לא התלבטתי רבות. יש לי הרבה מה לספר>Aboutו, כי איש מהבריו לא הבירן טוב ממוני. על דולי הגימנסט ו„איש החבריה“ זדא כתבו רבים, יعلו בכתב זכרונות מעשי ומעלייו אשר אין לשכחים. אולם, נפל בגורלי להכיר מקרוב את דולי החיל, לנכון ראייתי חובה לעצמי לתאר את דולי כפי שהכירתו בחדיי חייו האחרונים.

לצבא התגייסתי עם דולי. יחד נסענו אל הקלט בברקו של יום ה-21 ליולי 1953. משם הועברנו לגודוד קרבו א' שם בצפון. מכל חברינו למחזור, דולי ואני, היינו היחידים שנקלענו למקום זה. היה זה מhana צבאי וכל מhana צבאי אחר.

טוב היה לנו ביחד. היינו שני ה„ראשונים“ היחידים בפלוגה כולה. דולי, שעבר בשעתוקורס ממכפ"ים בגדר"ע בלט בחיל טוב, כבר מהיום הראשון לבואנו לגודוד. אני, שטירון הייתי בכל רמ"ח אברי, נערתני לא מעט בידעותיו הצבאיות של דולי אשר נcano בקורסים שעבר. דולי למדני כיצד לסדר את מטהי תוך דקotas ספורות, כיצד להתרוץ בבוקר במינימום זמן ובאיזהו לחגור את גדור הקרב מבלי שייתוך בבשר הכתפים. לא פעם ניסיתי לתאר לעצמי את מצביו לו הייתי באותו מקום זה בוחד, כלומר בלאני. עצם מחשבה זו הייתה מעבירה בי צמרמות והיה בה משחו דזהה ובלתי רצוי שלא יכולתי להגיד. קשור הייתי אליו ושמרתי על כל מרצו פיז. ידעת כי בלאני לא הייתי מסתגל למקומות זה אשר היה חסר תנאי ונחות מינימליים. מנת הזכרונות שהיינו מעלים בלילה שמירה בעמידה מרוחקת — הייתה עוזרת לנו להעביר את הזמן והיתה הופכת את השמירה ל„ערב ליל שישי בגן ראשון“.

דולי היה חזק ברוחו ובגוף. אני, לעומתו, הייתי חלש יותר. בנסיבות הייתה כורע לא פעם תחת נטל משאי ורגלי היו צבות מנפיחות יבלות. ריב של ממש עם דולי היה לי תמיד כל אימת שהיא נחפז לחת ממוני את משאי ולתמן בי בהכשלו. התהנגנתי לפניו שיעזבני לאנחות דיתן לי למוביל — כי הרי זה יעדנו של המסע — ללמד אותו לسبול. סבלתי

דניאל בגיל 3 (יושב על הכסא) עם אמו ואחיה

דניאל בגיל 12 עט הסבטה (אם אמו) סעדיה

דָוִיִּ הַמְעוֹדֵד

דוניאל פונחס היה שמו. אולם בעינינו חבירו, נודע בשם דולי. לראשונה ראתינו בצבא עד הפעם לא היו לי, ולא לאחרים מתוכנו כל קשר עם אותו חבר מראשון לציון. זונר אמי את הים הראשון בו ראתינו, גבורה היה, רוג' שהחדר שפמפס מתחת לאפו ומשקפיים על עיני. עד מהרה מצאנו מסילות אוחן רעה.

אחים לזרה היינו, הרגשנו עצמו מוקופחים; בוגרי שמיניות כולנו. דולי היה אחד הראשונים שהתגבר על המשבר הנפשי, שירד לעומק המזון והבין את גנדיש מאטנו להבין, כי דוקא אנחנו — בוגרי שמיניות וילדי הארץ — חייבים לעורר ולעדד אחרים. דוקא אנחנו הקשוריים באך, האתבאים אותה, חיביכם להיות דוגמה למסידת ולהבטחת המצב.

היום בינוינו גם אחרים — כמו בכל עדר שיש בו בבשה חוליה — שרטנו: זכרוני כיצד היה דולי מנסה להסביר ולהבהיר לתוכם בזורה הגינויו ומשכנית קצת מן הקצת של הלחת שבעל בתוכו. הוא בינוינו שראו עצם ב"קרובנות". הוא מציח חשב את המצב לטبيعي, לא ראה בזה כל רע שאותו דוקא שלו לנולני. אחרים — רבים — הלו לפה רמתגן, ו... שמחו. הוא הרוגש עצמו גאה על שבתו בו וננתנו לו את האפשרות להגן בפועל על מה שהוא בדם קודמי.

לעתים, עת שהיינו חווירים מחויפות, היה דולי מספר, כמה שמה הוא לחזור לנודה. האורה ששרה בין חבריך וידיו בצבא, היה להו. זמן רב היינו עם דולי, היה טירונות: קשה היה תמן מפרק, ישיבה במקומות לא מבדרים ביותר, היה קורס מכינים על קשיי הרבים, ותמיד, בכל מקום, הוכיח עצמו בידיד נאמן: עוזר בשעת צרה שלא כל התחשבות אישית בעצמו ומוקן תמיד להמנדותו; תמיד בכל מקום רואת אני את דמותו הרווח, הארכוה מתקדמת, אגב גירית-יריגלים כחרגולן, והסיגירה הנצחית בין אצבעותין. מעט מן המעט נאמר עליו. קשה לי לכתוב על דולי בלשון עבר, אין יכול להסביר עם ההכרה כי יותר לא ארango. דולי היחיד! המבין, הצלחן, העוזר: אייננו...

המומיט נגידים אנו כל חברי.

דולי אייננו, — אבל אנו לא נבודד בדרכו של דולי. נמשיך לכתבה על אף הקרבנות והקשישים. זכבי לא ימוש מקרובנו. מצבת-עד הצענו לו בתוך נפשנו.

שמעאל גוזלבסקי (פשה)

דוניאל בניל 10 בחוג דודותינו —
קיזוני מצד שמאל בשורה השניה

דָוִקְיַי סֶפֶר

בדולֵי הרגשותין, לראשונוג במאדר הבוקר חרואשון שלֵי בגדוד. עד אז היה פרזוטו לגבי דידי, דומה לכל הפרזוטים האחרים. אם כי בכל זאת היה בו דבר שונה שהומלה אותו מן הדובר: קומתו וגבורה והתמדדה עצ' עורי הכהה ומשכפיו ששוויו לו הצעה הקרויה באותו מועד שגערן בחומו הלוות של סוף יוני.

באותו מזעך ברע אחד היסירוגנים וההעלם, בתזאה מהחומות והטמיות והונסניות והונפשתי. בלי פקרדה, ולמרות התחד שדרילו עליון ובמקרים בתחילתו, יצא דולי מהשוררה העמיס על כתפו את התברר, שלא בדין והעביר אותו לאחד האוחלים. במעשה זה הכרחי את בעל ומעשה: "זהו אחד מהחסובים" אמרתי לבני. מאן, משך כל זמן שהוות אנתן,

בטיסירוגנות ובקרום טביכם. לא שינויו דעתו עלי. הוא היה ממש בחור טוב. אומר אני זאת במלא הבנות שבוי, ולא מתוך הריגל הקיטים לקשרו בתורים למתרים.

הוא סחב את משא האיסירוגנות בקהלת יהסית, דגלו זארחות מלמו בקהלות בכל זמצעות ובענן רץ ויה בקהלות בכל וזריזות והוות שחקן שניים לבנות מתחת לשפט השור היה חלק בלתי נפרד מפני, כמו אף או משקפיו.

לאחרים היה עוזן ברצון; בין בדברים של עידוד ובין בסירות ממשי ביזהו בנין, העמסה תגרונו של חבר נשל מטעם לתנוזו של.

בתקופת היוגנו טירוגנים עם דולי היינו במחילה ארבעה בני מסק אחד: דולי עשה על ארבעתנו רושם מצוין ורצינו מאד למשכו לתברנתנו ולזרפו אלינו למסק אחרי הגבאה. לכן שיתפנו אותו בכל "מעשי הפשע" הקטנים שלנו כמו, זילית אבטחים חוגבים מישוב סיכון או ירידת לחין חבר אחד בלתרינסבל, שמונתינו הבלתי הבהיר היה מרגזים את כולנו. דולי, היה מתגנב בלילה וסדרק את מיחסן הוופלים והשוקולד של אותו חבר כדי למנוע מלأكلם לבדי. והוא שיקף את דעת בלבנו וכן גם את התבונן בולנו.

לכל הדעת, היה דולי מעמידו התוו. של המחלקה, כחיל וכחבר. ולמרות שעברו חדשים מספר מאותו יום, בו נודע לי על מותה, עידן לאחרגולתי למחשנה שדולי מת, שיוות לא אראתה.

שלמה נייגר (פומ')

יניאל בגיל 11 בחג אחותו ובן דודתו (אחות אביו)

— קירזוני מימין —

... ושל כל הימים כולם — ראייתו והוא עמד על
טולו... ואומה זוכר באותה שעה, מני מעשים היו ואירעו בחיקו.
ובולם ינוקם חיוותם מקומו של חור זה.

“עכשיה סעדיה זה אוכר לי: “דניאל, דני, דלי...” אבל, הרי מעשה פגישיתי עם דברי שסיפרתי בו אוירע ריך חמל שלשים, והוא כל כך חי וקיים בקרבי, כמו לפניו שעט-קלה בלבד נחפרודתי מעלה הריבוי רואה שעזה זו בגדי עיני את צורת הנער בברירותה; קומה קישת-ארכנית, גטירה כלשהו וניכחה — משל ברוש נטיר ביתן של גשם; גוף צר שניבר בו בושה, לא חבשיל כל ארוכין או גמישין; קלסתור-גבים בגאה; מבט זה, נוקב (אפשר מהמת קוצר ראייה) — כדי שմבקש לחזור ל振奋ותה, על מנת לידעח חבלו; ועל כל אלה, חוויך

של קבוע בזריזת הפה — פעמים, לגלבוי כלשחו ועל הרוב מאיר.
אם, על פי כי כב הגדבָע באשׁר לא נאשׁוּן, ואנשׁוּן, היה גודל

איך איש שתח על גבו אוה תחרטלו: על רדאשו חבש את קסדה הפלדה הלהות בשמש וביד ימיינו. נושא את רובתו המכודן — אשתו הצבאית". מכל והבריאו בלט דורי, משכטנו ומעלה, בגבה ויהי בוגלו. דגליין הארכאית והדורות. טענו פסיפוח עזען — על החללים ההרושים. בכתשיהם והחרדיים —

בראו נשא אותו ואהבו.

בשיעוריו המעלן היה דני. "ה-מדגום" הראשון, בראינון כפולו, הקשיב לכל מלה שיצאה מפי המבקרים, על סיבו של המעלן. הוא דעד: הפתפיך מהיבר. במקלען, עליו לדעת את המעלן על ברורי. בשעות הבוקר, עם כל איש היה עסוק בניקוי רוחבו וסידור מסתו, וחושיב דולי לטפל במעלן. יומיהם, פירקו לחלוין, הקטנים וגודלים, יקחנה כל חלק ושימנו בהלכה, על מנת שייה ראיו לפעולה בספסוח. סרם דבר או על קרב של-משם: סרם דובר או על מילוי תפקיד במלשל בגבולות: כל שנעשה, היה אך אימון והכנה לקרה התפקידים המבשיים.

